

Vrienden In Flanders Fields Museum

Driemaandelijke nieuwsbrief

Afzendadres: Documentatiecentrum,
Janseniusstraat 9, B-8900 Ieper
Afgiftekantoor 8900 Ieper 1 - P3A9021

België - Belgique
P.B.
8900 Ieper 1
BC 6308

VIFF *flash*

september – oktober – november 2010

36.1

REDACTIONEEL

Vertel mij, beste Vriend: wat weet je nog niét over de Grote Oorlog? Is je honger naar méér onverzadigbaar of denk je dat het nu toch wel stilaan welletjes is geweest? Wat mij betreft, staat de wijzer zowat op half 12. Als 12 staat voor de alwetendheid uiteraard. De grote lijnen zijn mij bekend: wie, wat, waar, wanneer. Voeg daar nog een aardige scheut details bij en zo bereik ik mijn score.

Ik zou mijn resultaat nog kunnen aandikken maar dan dien ik mij doorheen de materiële kant van de gruwel te worstelen: uniformen, uitrusting, wapens, munitie. Niet dus. Evenwel stootte ik laatst op een vet lijk in mijn boekenkast. Twee jaar geleden gekocht in een Londense boekhandel. De bijtitel – sensationeel – trok mij over de streep:

‘The Secret German Plan to raze London to the Ground in 1918’.

Drie persoonlijke interessevelden komen samen: geheimzinnigheid (dus zeker nog ongekende materie), Duits (die kant kreeg altijd weinig aandacht), en Londen (de magneet). Ook nog: oorlog voeren vanop afstand, zonder lijfelijk contact tussen dader en slachtoffer. Dat heeft iets onmenselijks in zich.

Sinds enkele maanden verslind ik pagina na pagina. Ik moet het boek zelfs af en toe te ruste leggen want de gedetailleerde beschrijving van de luchtaanvallen avant la lettre dreigt mij soms nare dromen te bezorgen. Het verderf dat uit de lucht kwam neergedwarreld, had als oorsprong vliegvelden in het Gentse. Daar zal ik toch even moeten gaan kijken. En dan op Britse grond naspeuren of van dat verderf nog sporen zichtbaar zijn. Zo zoeken we opnieuw tastbare verbanden. Mijn wijzer staat straks een minuut verder.

(Patrick Bracke)

<u>Redactie</u>	Patrick Bracke, patrick.bracke@gmail.com
<u>Verantw. uitgever</u>	Gilbert Ossieur, gilbert.ossieur@skynet.be Wieltje 11, 8900 Ieper
<u>Bijdragen</u>	Patrick Bracke, patrick.bracke@gmail.com Chris Spriet, chris_spriet@hotmail.com Freddy Rottey, frottey@yahoo.com
<u>Vorm</u>	B.AD

Auteurs zijn verantwoordelijk voor hun tekst. Voor gehele of gedeeltelijke overname is toestemming van de auteur vereist.

Deadline voor volgende aflevering: 4 november 2010.

Mail uw bijdrage naar flash@vriendeniff.be.

Postadres VIFF: Documentatiecentrum
Janseniusstraat 9, B-8900 Ieper
057 / 23 94 50

www.vriendeniff.be
info@vriendeniff.be

6 juni 2010, Messines Ridge Cemetery

Hoe ver Nieuw-Zeeland en Noord-Frankrijk ook uit mekaar liggen – verder is op deze planeet niet mogelijk – de afstand kon geen belemmering zijn voor een verhaal van verbondenheid over de tragiek heen. Een merkwaardig getuigenis van Diana Manson over Jim Allan, haar grootoom.

Mijn naam is Diana Manson en ik ben als vertegenwoordiger van mijn familie uit Nieuw-Zeeland gekomen om hier James Marshall Allan, mijn grootoom, te herdenken en te eren. James Allan – zoals het de gewoonte was in de familie, zal ik hem verder Jim noemen – werd in april 1896 geboren. Hij groeide op in Dunedin in de provincie Otago. Jim was de oudste van vier kinderen en de grote broer van mijn oma Julia.

Op 1 februari 1915 – hij was toen 18 jaar oud – nam Jim dienst in het leger bij het NZ Engineers Corps. Na opleiding verliet hij in april van dat jaar Nieuw-Zeeland aan boord van een troepentransportschip met bestemming Egypte. De familie was er erg fier op dat hij zoals we zegden “zijn deel deed voor koning en vaderland”. Zijn moeder was bezorgd – kreeg hij voldoende te eten, sliep hij goed?, allemaal dingen die moeders zich afvragen wanneer hun kinderen voor het eerst het huis verlaten. Ze schrijft: “Vader is erg trots op je, vergeet dat nooit, en ga niet met slechte kameraden om.” Hij verzekerde haar dat alles goed met hem was en hij citeert hun motto “Where Fame and Glory Leads” en zegt ook “voor zover ik kan zien, denk ik dat de jongens het alle eer zullen aandoen.”

Hij overleefde Gallipoli en kwam in mei 1916 in Frankrijk aan. Hij schreef geregeld naar huis, brieven waar altijd

gretig naar uit werd gekeken en hij kreeg ook graag post van thuis en pakjes die er soms bij waren. Hij was een goed correspondent en schreef naar heel de familie, naar zijn jongere broer Matt zelfs in morsecode. Zijn moeder bewaarde alle brieven en gaf ze door aan Matt. Onlangs verzamelde de dochter van Matt, Christine Sheard, ze in een boek dat de titel “Our Brave Soldiers” kreeg. Ik heb altijd van de dood van Jim geweten en hoe verpletterend het voor zijn familie was, maar bij het lezen van het boek met de brieven kreeg ik echt inzicht in wie hij was als jonge man en soldaat, in zijn oorlog en hoe die hem en zijn familie tekende.

In oktober 1916 was hij gestationeerd in Fleurbaix en hij vond dat fijn. Hij schreef over de familie Dumortier die vriendelijk voor hem waren en hem eten en koffie gaven. Hij raakte bevriend met hun jongste dochter, Marie-Louise, en bleef haar brieven sturen ook nadat hij Fleurbaix had verlaten. Hij beloofde dat hij haar na de oorlog mee zou nemen naar Nieuw-Zeeland om zijn familie te ontmoeten. Helaas kon dit niet gebeuren maar Marie-Louise bleef de familie schrijven tot in 1929.

Vorige zaterdag had ik het geluk Marie-Louises dochter en kleindochter te ontmoeten en hen te horen vertellen over hun moeder en over hoe de oorlog het dorp Fleurbaix had getroffen. De families hadden brochures uitgewisseld – onze familie heeft er een uit Armentières waar we erg aan gehecht zijn en vandaag draag ik er een die Jim of zijn familie aan Marie-Louise gaf en die haar dochter Claire me vorige zaterdag schonk om ze mee te nemen naar Nieuw-Zeeland en de familie daar.

Jim was graag soldaat – hij zegt “Dat soldatenleven ligt me en heeft een man van mij gemaakt, jullie zullen je soldaat van een meter tachtig niet meer herkennen wanneer hij thuiskomt.” Naar het einde van zijn briefwisseling toe krijg je echt de indruk dat hij naar huis en familie verlangt. Ik kan me alleen maar inbeelden hoe zijn familie thuis zich gevoeld moet hebben – angstig wachtend op nieuws, want de oorlog duurde langer dan iedereen had verwacht. Ze zullen lijsten gezien hebben met slachtoffers, waaronder jongens uit Dunedin. Op een bepaald ogenblik schrijft Jim dat hij in zijn sectie de enige overlevende is uit zijn streek, alle anderen zijn dood of gewond.

In juni 1917 ontving de familie het gevreesde bericht: Jim was gewond. Zijn moeder schrijft: “Lieve jongen, we waren geschokt toen we woensdagmorgen het telegram ontvingen waarin stond dat je gewond was. Ik hoop dat het niet al te erg is en dat je al weer beter bent wanneer je dit leest. We weten nooit hoe en wanneer de post komt en gaat maar blijf schrijven, jongen, want vader en ikzelf kijken uit naar nieuws van jou. De zon schijnt hier vandaag en het valt zwaar dat het hier zo vredig en rustig is terwijl we aan jou denken die te midden de verschrikkingen van de oorlog zit.” Deze brief keerde uiteindelijk naar haar terug met de stempel “Bestemming overleden” want op 7 juni was Jim na zijn herstel weer naar het front gegaan waar hij weer gewond werd, dit keer met fatale afloop.

Graag zou ik de brief van Harry Foote, zijn luitenant, willen voorlezen waarin die de familie vertelt over de dood van Jim.

Frankrijk.
10-06-1917

Geachte heer Allan,

Ik schrijf u om u ons oprecht medeleven over te maken bij het verlies van uw zoon Jim. Voor de overwinning moeten we echt wel een hoge prijs betalen. Ook ons verlies is groot want uw zoon was de populairste man in de sectie en met hem zijn we een moedige soldaat en een echte kameraad kwijtgeraakt. Ik vind geen woorden om onze eigen ervaring van verlies en onze diepe gevoelens van sympathie met zijn familie weer te geven maar misschien kan ik u vertellen wat er precies gebeurde.

Op de 7de 's morgens viel onze divisie Mesen aan en ik had de opdracht om met een selecte groep, waaronder uw zoon, in het zog van de aanval te proberen waterputten in het dorp te lokaliseren en, indien mogelijk, ze te openen. Ik leidde mijn groep naar de rand van het dorp en liet hen onder het bevel van Jim achter terwijl ikzelf met enkele NCOs verder op verkenning trok. We lagen onder hevig vijandelijk vuur en ik wou niet meer mannen dan strikt nodig gevaar laten lopen bij het uitvoeren van de opdracht.

Het ging er erg aan toe in het dorp en ik keerde rond één uur 's middags terug naar waar Jim en zijn manschappen waren achtergebleven. Het was onmogelijk om onze taak te vervullen en ik gaf hem de opdracht met zijn groep verder achteruit te trekken en bevelen af te wachten terwijl ik weer naar het dorp zou gaan om mijn zoektocht verder te zetten. Rond half drie had ik gedaan wat ik kon en keerde terug om de groep te zoeken maar ik kon hen niet vinden.

Dit baarde me niet veel zorgen want ik had er vertrouwen in dat Jim hen in veiligheid had gebracht en hen, indien hij niets van mij hoorde, terug naar het kamp zou leiden.

Helaas, toen zijn mannen veilig waren en ik en de mijnen niet opdaagde, ging hij op zoek naar ons, een volkomen natuurlijke reflex, maar hij ging alleen en zijn mannen keerden zonder hem naar het kamp terug. Ik gaf onmiddellijk het bevel hem te gaan zoeken maar die dag vonden we geen spoor van hem. De volgende dag ging het zoeken zo goed als mogelijk door en uiteindelijk vonden we zijn lichaam. Het bleek dat hij in een zone die onder vuur lag was terechtgekomen en gewond was geraakt. Hij had zijn wonden verbonden en op de terugweg werd hij weer geraakt en op slag gedood. We brachten zijn lichaam naar de voet van de heuvel en begroeven hem naast de Steenbeek in wat voor de aanval niemandsland was geweest en nu een begraafplaats was voor velen van onze moedige jongens. Padre Dobson van het Canterbury regiment leidde de dienst en wij, zijn rouwende kameraden, stonden er omheen terwijl onze eigen granaten over onze hoofden vlogen en die van de vijand op de heuvelrug en de wegen om ons heen insloegen. We deden alles wat mogelijk was voor de arme kerel. Als soldaten kunnen we wel onze schouders ophalen en zeggen "Nog een naar de overkant", maar binnenin zitten de gevoelens waar we niet over praten want we hebben allemaal dierbaren thuis en alleen God weet wat ons lot zal zijn.

Persoonlijk lijden en dood zijn niet belangrijk voor ons, het is de ellende van hen aan het thuisfront door het verlies van dierbaren die

we voelen en die ons de moed geeft om door te gaan maar de prijs van de overwinning is vaak zwaar om dragen. Iedereen in de sectie voelt zich beroerd bij het verlies van Jim, terwijl zij die met hem de moeilijkheden en de gevaren hebben gedeeld maar ook de vrolijke momenten van het soldatenleven hebben gekend en weten wat voor een prachtkerel hij was, het verlies nog beter aanvoelen. Sta mij nogmaals toe in naam van de hele sectie en ook in mijn eigen naam ons echt en diep medeleven over te maken aan u en Jims hele familie.

Met oprechte deelneming,

Harry A. Foote, Luitenant, 3de sectie.

(Vertaling: Freddy Rottey)

Alan James Mather, aangenaam. Maar zoveel bombarie ineens om mijn naam, dat haalt je de koekoek. Door de cutting edge research, de spitstechnologie zeg maar, waarmee een archeologie- en een slachtofferidentificatieteam en een paar universiteiten me wisten te vinden, mag ik over mijn eeuwige rust voortaan wel een kruis maken. Ja, ik beken: ik was er niet op gekleed toen ze me te grazen hadden die 8ste juni van 1917 in Saint-Yvon. Ik had niet mijn stalen helm maar – een mens is Aussie of niet – mijn vilten slouch hat op.

‘One of my best and most trusted men’, pende mijn compagniecommandant achteraf neer, naar ik verneem. Zijn we in de grond allemaal: degelijk, betrouwbaar. In de grond. En al even ‘extremely pleased’ voelt onze minister van Veteranenzaken Alan Griffin zich vandaag. ‘Het is ons *after all* maar mooi gelukt de identiteit terug te geven aan een van onze Australische dapperen die bijna een eeuw lang vermist was.’ Schiet een mens inderdaad aardig mee op.

Daarvoor hebben ze trouwens nogal ‘een eind met me rondgereden’. Behalve mijn skelet – mijn rug voelt nog als een plank en dat achterhaalden ze ook toen ze tot en met de hechtingspunten van mijn spieren bestudeerden – vonden ze mijn geweer, munitie, korpsinsignes en hielden ze mijn jaszakken en knapzak ondersteboven. Daar eindigde het verhaal, dacht ik, want mijn dog tag was even deerslijk weggevreten als mijn gebeente. Dacht ik. De vondst van mijn insignes leverde mijn nationaliteit op en mijn locatie op het slagveld mijn eenheid – 33rd Battalion, tot uw orders! – en de datum van mijn sneuvelen, want we zaten daar maar korte tijd in de slag. Uit mijn munitie en granaten viel bovendien op te maken dat ik deel uitmaakte van de hoofdmoot van de aanval en bij welke compagnie ik zat.

Yep, met deemoed pleit ik schuldig: die Pickelhaube hield ik inderdaad scrupuleus bij me in mijn ransel. Maar primo: daar heb je als dooie Mof sowieso

bitter weinig nut meer van en secundo, wat mijn gabbers betreft: wat niet weet, niet deert. Ten slotte had ik die pinhelm toch gevonden.

A propos, ze bakken ze wel helemaal bruin want ik hield er naar ik lees ‘eenzijdige eetgewoontes’ op na met vooral veel vis. Maken ze tegenwoordig op uit een gebitsanalyse met radioactief strontium. Eenzijdig, het zal me wat! En strontium doet mij als schapenboer wel aan wat anders denken. Goed: zolang hij tanden heeft, dus. Kennen jullie ook, al valt het nog te bezien of De Wever met zijn NV-A straks voor zijn geld evenveel eieren krijgt als ik met mijn DNA. De match van mijn DNA met dat van mijn 96-jarige nicht, die finaal de code kraakte.

Daarom andermaal ‘melde Gehorsamst, Herr Feldkurat’: Nr. 1983, Pte Alan James Mather, 33rd Btn AIF, ‘New England’s Own’. Ik meldde me als digger bij het Anzac op 12 januari 1916. Voordien verdeelde ik mijn tijd als wijn- en schapenboer in het onbeduidende Inverell in New South Wales, waar mijn vader ooit burgemeester was.

Ik legde het loodje op de dag na de hel van Mesen, op 8 juni 1917 in St. Yvon. Ze overleefden me met zijn allen: mijn ouders, mijn oudere tweelingzussen Flora en Marion, mijn jongere zusje Elsie, een halfbroertje Doug *and* een halfzusje Jessie. Ik was 37 jaar oud toen het licht voor me uitging.

Tot dusver had Mather geen bekende begraafplaats en werd hij bijgevolg herinnerd op de Menenpoort in Ieper, waar de namen van de vermisten in de gedenkpanelen gegrift staan. Daar wordt zijn naam voortaan gewist: één van de *nameless names* (cit. S. Sassoon) krijgt finaal een gezicht en een verhaal.

Op 22 juli werd het stoffelijk overschot van Alan Mather met militaire eer begraven op de oorlogsbegraafplaats Prowse Point in Ploegsteert, naast zijn strijdmakkers. Daar werd in 2001 ook al Pte Harry Wilkinson, 2nd Btn Lancs Fusiliers, bijgezet.

Het wedervaren van de Anzacs kwam

eerder dit jaar in het nieuws met de release van de film “Beneath Hill 60” (David Roach / Jeremy Sims).

De identificatie van private Mather laat zich noch min noch meer lezen als een detectiveroman. Het resultaat ervan toont ten overvloede hoe de integratie van het (letterlijke) veldwerk, de inschakeling van historische documenten en state-of-the-art wetenschappelijke research een hoogst bevredigende slotsom oplevert. Op een andere manier dan bij survivor Harry Patch het geval was, rekt dit onderzoek daarmee de houdbaarheid van een van de talloze duizenden en geven “tanden” een “onbekende soldaat naam”, zoals de pers (De Standaard, 2 juli jl.) het kortgeleden uitspelde.

Eerstdaags is het relaas over pte Mather ongetwijfeld tot een fait divers weggesmolten: het is een strovuur dat vandaag opflakert maar straks uitdooft. Ook m.b.t. het concept en de vormgeving van de ‘eeuwfeestprogrammatische 2014-2018’ is inventiviteit en spitstechnologie gewenst en geboden.

De totstandkoming van een herdenkingsprogramma dat de blog- en Facebookgeneratie aanspreekt en terzelfder tijd aan kwalitatief scherpe verwachtingen voldoet, wordt bepaald een evenwichtsoefening. Mits het nodige elan wordt de vrees voor het vergeetboek straks hopelijk bedwongen en kan de herinnering aan de Grote Oorlog met verlengde houdbaarheid een volgende eeuw in.

Misschien moet, voor wie straks afstapt en het hek van Prowse Point openduwet, de les van Alan J. Mather maar weer Siegfried Sassoons appèl zijn: ‘Have you forgotten yet? ... Look down, and swear by the slain of the War that you’ll never forget’. (uit: *Aftermath*)

(Chris Spriet)

Een foto van Pte Mather is te zien op de website van “The Plugstreet Archaeological Project”: www.plugstreet-archaeology.com.

*Een tommy die zijn harmonica verliest in Niemandland.
Mijn vader ademt zoals de oude Anaximenes in en uit
Door de gaatjes en tongetjes en vindt deze melodie.*

*Onze zielen zijn van lucht. Ze houden ons bijeen. Luister.
Een geliefkoosd airtje uit de music-hall duurt tot het eind van de tijd.
Het is mijn papa die het speelt. Zijn asem omvat de wereld.*

De wind speelt een orkest van harmonica's.

(eigen vertaling C.S.)

Dit juweeltje van een gedicht van de hand van Michael Longley trok onze aandacht in een treintje van de Londense Underground. In de verzamelde gedichten van deze goedmoedige reus stoot de lezer wel vaker op dit soort geschenkjes; miniaturen, zorgzaam vormgegeven, schijnbaar achteloos maar trefzeker neergezet, het verleden, ook dus die grote oorlog – waar Longley's 'papa' in zat – nooit veraf. Zoals vaker zoekt Longley's poëtische schriftuur zich ook hier een orkestrale bedding, baant ze zich in een dwingende, zintuiglijke muziek een weg naar het hoofd en het hart.

Is het stomme achteloosheid die de tommy zijn mondharmonica, trouwe gezel in barre dagen, laat verliezen of is het dat hij sneuvelt terwijl hij zijn deuntje neuzelt? Onwillekeurig zet dit beeld de dichter aan het dromen en denken aan zijn vader, Richard, en zijn tijd in de grote oorlog. Even moeiteloos als de oude Griekse filosoof Anaximenes in- en uitademt, heeft soldaat-vader Longley het deuntje te pakken. En het denken van de presocraticus, die betoogde dat "Precies zoals onze ziel, die uit lucht bestaat, ons bijeenhoudt, zo omvatten de adem en de lucht de gehele wereld" ziet de classicus Longley afgespiegeld

in het nederige mondmuziekje van 'zijn papa', diens lust en leven. En op dat kortstondige, magische moment waarop woorden vervloeien tot poëzie, komt het hem voor alsof Pte Richard Longley soleert in een mondharmonicaorkest en de wind het van hem overneemt. Dichter Michael heeft perfect begrepen hoezeer inspiratie met inademen te maken heeft.

(Chris Spriet)

2 juni 2010 – Brussel:

het IFFM wint de Vlaamse MuseumPrijs 2010 (goed voor € 10.000). De prijs is een initiatief van het tijdschrift "Openbaar Kunstbezit in Vlaanderen". De motivatie van de jury: *"De jury kijkt met bewondering naar de grote waaier van activiteiten die het In Flanders Fields Museum gedurende de laatste jaren ontwikkelde. Het museum geeft aan de oorlog een menselijk gelaat door de verhalen van vele soldaten en burgers tot leven te laten komen. Het museum doet dit op een open, boeiende en hedendaagse manier met ook veel aandacht voor het immateriële erfgoed en andere kunstdisciplines zoals theater, poëzie, muziek en literatuur. Ondanks de vele duizenden tevreden bezoekers rust het museum niet op zijn lauweren en stelt de eigen werking voortdurend op een kritische manier in vraag. Het maakt het oorlogsverhaal bespreekbaar en leidt naar reflexie. Het museum heeft ook aandacht voor wetenschappelijk onderzoek en speelt zijn voortrekkersrol als kennis-en expertisecentrum over roerend en immaterieel Wereldoorlog I-erfgoed met verve. Ook in de publiekswerking ontwikkelt het museum een hele waaier van activiteiten zoals workshops, thematochten met een dagboek van een soldaat als leidraad, aandacht voor het multi-culturele en mogelijkheden voor een meerdaags verblijf in de streek waarbij de educatieve dienst kan assisteren. Naast de klassieke museumwerking ontwikkelde In Flanders Fields een hele reeks partnerschappen met andere organisaties waarbij de missie voortdurend in het oog wordt gehouden. Om over enkele jaren klaar te zijn voor de grote herdenkingen een eeuw na het begin van de Eerste Wereldoorlog zal het museum volledig vernieuwd worden tegen april 2012. De jury geeft de prijs voor de werking van de voorbij tien jaar en is ervan overtuigd dat het museum op de zelfde weg zal verdergaan bij het einde van de volledige vernieuwing in 2012."*

22 juni 2010 – Daniel Radcliffe

(bekend uit de films "Harry Potter") zal de hoofdrol vertolken in de derde remake van "All Quiet on the Western Front" ("Im Westen nichts Neues" van Erich

Maria Remarque). De verfilming start in 2012. Radcliffe kroop als eens in een soldatenuniform voor de tv-film "My Boy Jack" in 2007. (Bron: Knack Focus e.a.)

26 juni 2010 – Den Bosch (NL): overlijden van de oudste Nederlander, Jos Wijnant (108). Hij werd geboren te Antwerpen. Bij het uitbreken van de Eerste Wereldoorlog sturen zijn ouders hem naar Nederland. Jos blijft er en neemt de Nederlandse nationaliteit aan. Tot aan zijn pensioen in 1967 werkte hij als gemeenteambtenaar in Den Bosch. (Bron: Omroep Brabant)

28 juni 2010 – Teheran (Iran):

Jan Breyne, ere-secretaris van de stad Ieper en Annick Vandenbilcke, wetenschappelijk medewerkster bij het In Flanders Fields Museum, vertegenwoordigen Ieper op het internationaal evenement "Victims of WMD calling for Peace and Justice". Hun aanwezigheid is het resultaat van de goede samenwerking met een Iraanse gastspreker op de IFFM-conferentie in 2005 over de eerste gasaanval in onze streek.

19 juli 2010 – Fromelles (F):

94 jaar na de slag bij Fromelles hebben alle 250 Britse en Australische gesneuvelden, in 2008 gevonden in een bos, een laatste rustplaats gekregen op de eerste nieuwe CWGC-begraafplaats sinds WO II. (Zie VIFFflash 35.)

20 juli 2010 – Heuvelland: het

samenwerkingsverband van de 18 gemeenten in de Westhoek ("Westhoekoverleg") stelt zich vragen bij het dossier van de Vlaamse overheid om de voormalige frontstreek door de UNESCO te laten erkennen als werelderfgoed. De burgemeesters vrezen dat bijkomende beschermingsmaatregelen de ontwikkeling van de regio zullen bemoeilijken. (Bron: Het Nieuwsblad)

22 juli 2010 – Ploegsteert:

herbegrafenis van Private Alan James Mather (New South Wales, Australië) op Prowse Point Cemetery. Lees de bijdrage van Chris Spriet in deze Flash. Hij sneuvelde op 8 juni 1917 en werd als

vermist opgegeven op de Menenpoort te Ieper. Bij opgravingen in 2008 ontdekte men zijn lichaam te midden van uitrustingsstukken. Zijn identificatieplaatje was echter onleesbaar. Aan de hand van het tandglazuur konden onderzoekers van de K.U.Leuven vaststellen in welk deel van Australië hij geboren was. Het DNA van een nicht van de gesneuvelde leverde uiteindelijk een 'match' op.

23 juli 2010 – Ieper:

overlijden van de bekende Ieperlinge, Denise Dael. Ze bereikte de gezegende leeftijd van 95 jaar. Haar moeder en familie vluchtten voor het oorlogsgeweld in Ieper. Op 5 januari 1915 werd ze geboren in het Britse Rugby (Warwickshire). Vijf weken later overleed haar moeder. Denise bezocht van 1986 tot 2002 jaarlijks het graf van haar moeder. In 1961 stond ze aan de wieg van de bekende dansgroep "De Snoezepoezen" die dankzij de Kattenstoet wereldbekend werd. Ze was een graaggeziene deelnemer aan de Last Post onder de Menenpoort waar ze haar stoeltje had net naast de klaroenblazers. Het uitgebreidere levensverhaal van Denise Dael is te lezen in het In Flanders Fields Magazine, nummer 11, van januari 2004.

29 juli 2010 – Ieper:

een voormalige noodwoning van het Albert I-fonds, gelegen in een zijstraatje van de Ieperse Slachthuisstraat krijgt een nieuwe functie: een vakantiewoning voor 5 personen. Van het Spartaanse comfort kunnen de vakantiegangers evenwel niet meer "genieten". Meer info: www.thuzetje.be (Bron: Het Nieuwsblad)

5 augustus 2010 – Edinburgh (Schotland – VK):

première van "Farm Boy", toneelstuk gebaseerd op het gelijknamige boek van Michael Morpurgo. Het vertelt de belevenissen van het paard Joey na zijn perikelen aan het front in "War Horse". Dat werk staat op de affiche van Broadway (New York, VSA) vanaf maart 2011. In augustus 2011 komt de verfilming van de hand van Steven Spielberg in omloop. (Bron: BBC News Online)

Tot 10 oktober 2010:

Artist in Residence 2010 (Rodrigo Braga): More Force than Necessary.
In Flanders Fields Museum, Ieper –
www.flandersfields.be

Van 23 oktober tot 1 december 2010:

David Vandermeulen: Over Fritz Haber. Tentoonstelling over de vijfdelige stripreeks "Fritz Haber".
In Flanders Fields Museum, Ieper –
www.flandersfields.be

Tot 14 november 2010:

Gaz ! Gaz ! Gaz ! La guerre chimique (1914-1918)
De tentoonstelling met meer dan 150 voorwerpen en documenten onderzoekt de impact van het gebruik van het gaswapen op het verloop van de vijandelijkheden vanuit menselijk, industrieel, tactisch en strategisch oogpunt.
Historial de la Grande Guerre, Péronne –
www.historical.org

Tot 31 oktober 2010:

Horrible Trenches™: Terrible Trenches Exhibition.
Tentoonstelling voor jong en minder jong over het leven in de loopgraven met "experimenteermogelijkheden".
Imperial War Museum, Londen –
www.iwm.org.uk

Tot 11 november 2010:

Jaarlijkse tentoonstelling "De kleine mens in de grote oorlog".
Ontmoetingscentrum Ten Bercle, Pervijze.
Dagelijks van 10.00 tot 18.00 u. Gratis toegang – www.pervijze.be/expo1418

Van 10 tot en met 26 november 2010:

Rondreizende tentoonstelling "Scars of War": een confrontatie met de gevolgen van een oorlog en de littekens die ze nalaat.
Grote Markt, Ieper

Tot 23 december 2010:

Dream Voices: Siegfried Sassoon, Memory and War.
Unieke stukken uit het persoonlijk archief van Siegfried Sassoon (dagboeken, ontwerp van zijn beroemde anti-oorlogsverklaring, brieven, enz.)
Cambridge University Library (VK)
Van maandag tot zaterdag, gratis toegang.
– www.lib.cam.ac.uk/exhibitions/Sassoon/

Tot 31 december 2010:

"Nous irons en Flandre" – De IJzerslag oktober 1914": het verhaal van de Bretoenen in de IJzerslag en de manier waarop ze Diksmuide hebben verdedigd. Met unieke stukken uit het museum van de Franse marine.
IJzertoren, Diksmuide – www.ijzertoren.org

Tot 30 januari 2011:

Remembering Fromelles.
Over de opgravingen in Pheasant Wood en de voorbereidingen voor een nieuwe begraafplaats.
Imperial War Museum, Londen –
www.iwm.org.uk

Tot 11 november 2011:

Passerelle van de hoop.
Met de waarheidsgetrouwe reconstructie van deze houten loopbrug of passerelle kan de bezoeker de site betreden en het 'gevoel' krijgen te wandelen doorheen een in WO 1 onderwater gezet gebied. Langs de loopbrug zijn foto's op weerbestendige kunststof te zien uit het boek "365 Foto's/ Photos/Images/Bilder 1914-1918".
IJzertoren, Diksmuide – www.ijzertoren.org

RECHTZETTING

Ere wie ere toekomt: het artikel (en de foto's) in het laatste In Flanders Fields Magazine nummer 24 (juli 2010) over de slagveldreis met Prof. Koch is van de hand van ons bestuurslid Patrick Boone en niet van Patrick Bracke zoals verkeerdelijk uit de colofon opgemaakt kon worden.

VOORUITBLIK / KORT

Zaterdag 9 oktober 2010: Daguitstap naar Fort Eben-Emael.

Via de begraafplaats St. Symphorien Military Cemetery te Mons zetten we koers naar het Fort Eben-Emael aan de samenvloeiing van Maas en Albertkanaal. Op de terugweg bezoeken we de necropolis te Grimde. U ontvangt een afzonderlijke brief met inschrijvingsinformatie.

September 2010 (exacte datum nog te bepalen): Remembrance voor Marcel Top, begraven op Hospital Farm Cemetery (Elverdinge), door Frans Lignel.

Woensdag 20 oktober 2010 om 18.30 u.:

Remembrance voor Sister Elise Kemp (NZ), begraven op Godewaersvelde Military Cemetery, door Patrick Boone.

Donderdag 28 oktober 2010 om 20.15 u., Kruitmagazijn (Esplanadeplein Ieper): "De uitvinder". Solotheater over Fritz Haber door Victor Frederik. Gratis voor VIFF-leden (reservatie: 057 239 450).

Een gedetailleerd overzicht met alle activiteiten van het IFFM kan u raadplegen in het In Flanders Fields Magazine, nummer 24 (juli 2010).

IN FLANDERS FIELDS 2011 › 2012

OPENINGSMOMENTEN IN FLANDERS FIELDS MUSEUM

- ›› **Gesloten** van 1 december 2010 tot en met 31 januari 2011
- ›› Huidige permanente tentoonstelling **open** van 1 februari 2011 tot en met 18 september 2011
- ›› **Gesloten** van 19 september 2011 tot en met 31 maart 2012

UNDER
CONSTRUCTION

UNDER
CONSTRUCTION

UNDER
CONSTRUCTION

UNDER
CONSTRUCTION

www.vriendeniff.be - info@vriendeniff.be

Vrienden In Flanders Fields Museum